

MED BIBELLÄSNINGEN SOM GRUND

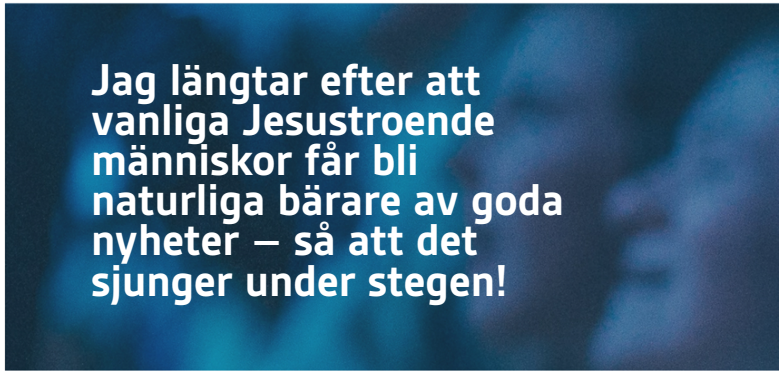
Tänk att mer än 50 % av Sveriges befolkning i dag frivilligt är med i Svenska kyrkan! Det är anmärkningsvärt – särskilt i ett land som ofta beskrivs som ett av världens mest sekulariserade. Jag har nu läst en mycket intressant och upplysande rapport om hur identiteten "kristen" förändrats i Sverige och vad den kan innebära idag. Att kalla sig kristen idag är inte "tönt-stämplat" eller ses som underbegåvat, utan är kulturellt accepterat och kanske till och med upplyst. Enligt rapporten behöver en person som identifierar sig som kristen idag varken tro på Kristus, ha en gudstro eller utöva några kristna praktiker. Detta borde få oss att reflektera – både över den svenska och den kristna självbilden. Vad betyder detta egentligen, i en samtida svensk kontext, när vi så självklart i kyrkan pratar om "att vara kristen"? Kanske utgör gruppen kulturkristna en större och mer positivt inställd del av samhället än vi anat – människor som är öppna, nyfikna och kanske rentav söker något mer i fikarummet eller vänkretsen? Vilka naturliga anknytningspunkter finns för att samtal om tro med dessa?

Det som särskilt fångade min uppmärksamhet i rapporten var betydelsen av regelbunden bibelläsning. Det framgick att just regelbundet bibelläsande, på riktigt, verkar påverka människans egna värderingar på ett djupare och bredare plan än tradition och gängse normer.

Dessutom lyfts samtalet om andliga frågor och livets mening fram som centralt för att människor ska kunna göra andliga erfarenheter – särskilt om samtalet sker i samband med exempelvis gudstjänstbesök.

Rapporten uttrycker det så här:

Det tycks därmed rimligt att beskriva andliga erfarenheter som förmedlade, det vill säga att de behöver en tolkande ram för att förekomma i högre utsträckning, samt att de, vidare, verkar gynnas av interaktion med andra människor. (21)

**Jag längtar efter att
vanliga Jesustroende
människor får bli
naturliga bärare av goda
nyheter – så att det
sjunger under stegen!**

Här ser jag en stor utmaning – och möjlighet – för de kristna sammanhang jag själv rör mig.

Rapporten visar att hög kyrktäthet och stort antalet kristna på en ort inte nödvändigtvis innebär större kontaktyta med andra människor. Jag undrar om vi i kyrkan kanske överlag är ganska svaga på att umgås i vidare kretsar och ännu svagare på att prata tro? Det är lätt att prata om vad vi gör och om vår verksamhet, men saknar vi ett naturligt språk för trons innehåll – för relationen med Jesus och livets stora meningsfrågor? Det är inte ovanligt att man varken pratar om sin tro med andra troende, eller låter den påverka sina relationer. Kanske upplevs tron som något privat, eller så saknar man övning – eller självförtroende? Men om vi tiger när människor faktiskt ställer öppna existentiella frågor –

då döljer vi den skatt vi faktiskt bär på. Vi riskerar att bli tolken som tiger.

Detta utmanar mig på djupet! Det är som om människor går omkring med en flaska med etiketten "Levande vatten" – men inte vet hur man öppnar den eller att man ska dricka det. Jag längtar efter att vanliga Jesusstroende människor får bli naturliga bärare av goda nyheter – så att det sjunger under stegen!

Två spår tar jag särskilt med mig från rapporten. För det första att det finns en öppen

dörr till samtal – både med kulturkristna och andra – där personliga erfarenheter av tro och relationen till Jesus har en naturlig plats, och där vi får vara med och lyssna, dela, uppmuntra och tolka andliga erfarenheter. För det andra att bibelläsningen återigen får bli en grund – inte bara som tradition utan som en livgivande, formande kraft som påverkar våra värderingar, våra relationer och våra liv.

Anna Ahlström
Församlingskonsulent
Svenska Alliansmissionen